

Rezika in Rozika.

Rve sestrici, moji učenki. Rezika je starejša, pa malo lena; Rozika mlajša, pa jako pridna, hudobna pa nobena. Zakaj vam pravzaprav pišem o teh dveh deklicah? Všeč mi je njiju sestrinska ljubezen. Tolkokrat sem že videl brate in sestre, ki so bili sovražni med seboj, zavidljivi, prepirljivi... Pa vedo, da je to grdo; vedo, da to boli ata in mamo, pa se vseeno pisano gledajo med seboj.

Rezika in Rozika pa nista taki.

Učili smo se za prvo sv. obhajilo. Kako lepo je znala odgovarjati Rozika, mnogo slabše pa Rezika. Ni šlo, pa ni šlo. Da jo malo prisilim k učenju, zato odločim par tednov pred prvim sv. obhajilom, da pojde Rozika k prvemu sv. obhajilu, Rezika pa ne. Kaj je sledilo tej rabsodbi, lahko sami uganete: jok, pretresljiv jok.

Jokala je Rezika, pa tudi Rozika. Zakaj neki Rozika? Saj pojde vendar k sv. obhajilu! Kakšna sreča jo čaka! Ali mar zato joka? Ko se jok malo poleže, pa vidim, kako Rozika sestrici skrivaj prigovarja: »Prosi, prosí no gospoda, prosí!«

»A, kaj pa vendar imaš, da ne daš miru!«

»Oh, gospod, prav lepo prosim, naj no gre Rezika k sv. obhajilu.«

»Ostane, kakor sem rekel. Ti pojdeš; Rezika je prelena, naj le doma ostane.«

»Gospod, prav lepo prosim, recite, da pojde še Rezika k prvemu sv. obhajilu. Oh, kako jo bodo doma topli, če ne pojde.«

»Kar je, to je. Sedaj ne morem pre narediti. Ti pojdeš letos; Rezika pa drugo leto, pa je.«

»Gospod, oh ne, ne! Naj pa jaz nikar ne grem, samo da bo Rezika šla. Lepo prosim zanjo, meni se Rezika tako smili.«

Ali naj se ustavljam taki in toliki ljubezni?

»Naj bo. Če mi Rezika obljudi, da bo danes teden dobro znala, kar jo bom vprašal, potem naj le

gre; če pa ne bo znala, pa ne. Ali mi obljubiš, Rezika?«

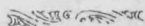
»Obljubi, obljubi,« hiti mesto nje Rozika,

»Obljubim,« dostavi počasi še Rezika.

Obljubo je tudi izpolnila.

Vidite, otroci, kako je ljubila Rozika svojo sestrico! Kaj pa vi? Sklenite tudi vi: Proč z vsakim preprirom, s sovraštvom, z nevoščljivostjo. Kako veseli vas bodo vaši starši! Kako radi vas bodo imeli vaši učitelji in vzgojitelji! Kako vas bo pa ljubil šele dobri Bog v nebesih.

I. E. Bogomil.

Kukavica.

(K sliki.)

Zadišala mi je trava,
pel škrjanček: sej, le sej!
Pa zapela kukavica
izmed polnih cvetnih vej.

Trikrat štiri: kuku! kuku!
dvanajst kratkih mladih let,
dvanajst kratkih let bom živel
in potem zapustil svet.

Na gomili zraste trava,
križ lesen bo stal na njej —
a v grmovju kukavica
bode pela kot poprej.

Radoslav Bevk.

